

Arrest

nr. 341 457 van 19 februari 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X handelend in eigen naam en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, beide als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X, X, X en X, op 25 september 2025 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 27 augustus 2025 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 september 2025 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat C. D'HONDT *loco* advocaat P. ROBERT en van advocaat S. VAN ROMPAEY die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 12 december 2024 verzoekt eerste verzoekende partij om de afgifte van een visum om haar zoon in België te vervoegen. Op dezelfde dag dienen de andere verzoekende partijen, als broers en zussen van hun in België woonachtige broer, eveneens een aanvraag in tot afgifte van een visum.

1.2 Op 28 augustus 2025 besluit verwerende partij de afgifte van deze visa te weigeren. Deze beslissingen worden als volgt gemotiveerd voor de verschillende verzoekende partijen:

De bestreden beslissing voor M. G. (...):

“Commentaar:

De betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10, §1, al. 1, 7° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Overwegende dat op 12/12/2024 een aanvraag werd ingediend voor mevrouw M., G. (...) °17.12.1989, van Afghaanse nationaliteit, teneinde haar vermoedelijke zoon M., M. (...) °06.09.2012, van Afghaanse nationaliteit, in België te vervoegen.

Overwegende dat ter staving van de verwantschapsband met de vermoedelijke zoon een nietgelegaliseerde en niet vertaalde elektronische Afghaanse Tazkira en een document genaamd "Birth Certificate" van mevrouw wordt voorgelegd.

Overwegende dat op basis van de elektronische tazkira van mevrouw er geen verwantschap kan worden vastgesteld met mevrouw en haar vermoedelijke zoon. (Dit kan enkel via de papieren tazkira van de vader en zoon).

Overwegende dat ten tweede de documenten genaamd "Birth Certificate" geen documenten van de Afghaanse burgerlijke stand betreffen. Deze documenten worden opgesteld aan de hand van de Tazkira; hoewel deze laatste geen melding maakt van de naam van de biologische moeder, maken de voorgelegde documenten er wel melding van. Het is dan ook onduidelijk op welke basis de naam van de biologische moeder hieraan werd toegevoegd.

Gelet op het bovenstaande werden de voorwaarden voor gezinshereniging niet vervuld en wordt de visumaanvraag bijgevolg verworpen.

De verwantschap van mevrouw M., G. (...) met haar zoon M. (...) kan aangetoond worden via de verwantschap tussen Mustafa en zijn vader, mijnheer M. A. (...). Indien de verwantschap tussen vader en zoon aangetoond wordt, kan mevrouw M. (...) haar verwantschap aantonen via de huwelijksakte van haar en mijnheer M. A. (...) (zijnde de vader van haar zoon M. (...)). Maar in huidige aanvraag worden er geen papieren tazkiras van vader en zoon voorgelegd en ook geen huwelijksakte. Dus via deze weg wordt de verwantschap niet aangetoond.

Het bewijs van afstamming met de vermoedelijke zoon zou echter geleverd kunnen worden door een DNA-test, uitgevoerd in het kader van een bij de FOD Buitenlandse Zaken aangespannen procedure.

Maar gezien volgende, onderstaande feiten kan er evenwel niet worden overgegaan tot een DNAprocedure:

In zijn asielinterview dd. 09/02/2024 heeft de niet-begeleide minderjarige M., M. (...) verklaard dat mijnheer M. A. (...) zijn vader is, mevrouw M., G. (...) zijn moeder, en mevrouw S. B. (...) zijn stiefmoeder.

Mijnheer M. A. (...) is met mevrouw M. S. B. (...) gehuwd op 01/03/1995 en deze huwelijksakte werd later op 01/05/2022 geregistreerd bij de Afghaanse autoriteiten. Mevrouw S. B. (...) heeft in België asiel aangevraagd en werd erkend als vluchteling. Mijnheer M. A. (...) heeft op basis van zijn huwelijk met mevrouw een visum verkregen en woont inmiddels samen met haar in België, samen met zijn zoon M., M. (...) (de te vervoegen persoon voor mevrouw M. G. (...)).

Mijnheer M. A. (...) zou ook gehuwd zijn met mevrouw M., G. (...) (zie asielinterview M. (...) dd. 09/02/2024 en asielinterview 1ste echtgenote M. S. B. (...) dd. 10/05/2023). Van dit huwelijk werd er wel nog geen huwelijksakte (of scheidingsakte) voorgelegd.

Overwegende dat het bovenvermeld artikel van de vreemdelingenwet stipuleert dat gezinshereniging mogelijk is voor: "de ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of die de subsidiaire bescherming geniet, voor zover zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan achttien jaar en het Rijk binnengekomen is zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen."

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht; Overwegende dat artikel 21 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de openbare ordeexceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde; Overwegende dat volgens art. 46

van het wetboek van internationaal privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elke echtgenoot beheerst worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft.

Overwegende dat in dit geval rekening wordt gehouden met de Belgische nationaliteit van de echtgenoot van de verzoekster, overeenkomstig artikel 3, §2, 1° van het wetboek van internationaal privaatrecht, alhoewel hij ook aanspraak kan maken op een andere nationaliteit.

Overwegende dat het burgerlijk wetboek polygamie verbiedt voor Belgische onderdanen (art. 147 B.W.: men mag geen tweede huwelijk aangaan vóór de ontbinding van het eerste);

In principe worden de grondvoorwaarden om te huwen bepaald volgens het nationale recht van de huwelijkskandidaten en is artikel 147 BW enkel van toepassing op Belgen.

De parlementaire voorbereiding stelt echter dat men deze regel dient te beschouwen als zijnde van internationale openbare orde in de zin van artikel 21 van het Wetboek van internationaal privaatrecht. Als het nationale recht van de huwelijkskandidaat niet in een dergelijk huwelijksbeletsel voorziet, zal art. 147 BW dus alsnog toepassing vinden omdat het resultaat anders als strijdig met onze openbare orde dient te worden beschouwd.

Bovenstaande elementen indachtig kunnen we het volgende besluiten:

Mocht mevrouw M., G. (...) haar zoon M. (...) in België komen vervoegen zou er sprake zijn van bigamie en dus een inbreuk op de openbare orde betekenen. Bijgevolg is het dus niet mogelijk dat mevrouw met haar zoon kan komen samenleven en wordt er in dit geval dus niet voldaan aan de voorwaarde van gezinshereniging zoals gestipuleerd in art. 10, §1, al. 1, 7°.

Bijgevolg wordt het visum voor mevrouw M., G. (...) geweigerd.”

De bestreden beslissing voor M. Ma. (...):

“Commentaar:

De betrokkenen kunnen geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Overwegende dat op 12/12/2024 een aanvraag werd ingediend voor M. Ma. (...) 24/04/2010 ,M. K. (...) 05/04/2014 , M. Z. (...) 06/09/2016 , M. H. (...) 29/10/2019 , M. Y. (...) 26/10/2020, M. K. (...) 08/10/2018, samen met hun vermoedelijke moeder M., G. (...) °17.12.1989, allen van Afghaanse nationaliteit, teneinde hun vermoedelijke broer M., M. (...) °06.09.2012, van Afghaanse nationaliteit, in België te vervoegen.

Overwegende dat uit de voorgelegde documenten ter staving van de verwantschap blijkt dat de aanvragers de vermoedelijke broers en/of zussen van de gezinshereniger zijn. Echter levert deze familieband geen recht tot verblijf op via artikel 10 van de vreemdelingenwet.

Er werden ook geen humanitaire redenen aangehaald in de visumaanvraag.

De visumaanvraag van hun vermoedelijke moeder werd ook verworpen.

Gelet op het bovenstaande wordt de visumaanvraag voor allen verworpen.”

De bestreden beslissing voor M. K. (...):

“Commentaar:

De betrokkenen kunnen geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Overwegende dat op 12/12/2024 een aanvraag werd ingediend voor M. Ma. (...) 24/04/2010 ,M. K. (...) 05/04/2014 , M. Z. (...) 06/09/2016 , M. H. (...) 29/10/2019 , M. Y. (...) 26/10/2020, M. K. (...) 08/10/2018, samen met hun vermoedelijke moeder M., G. (...) °17.12.1989, allen van Afghaanse nationaliteit, teneinde hun vermoedelijke broer M., M. (...) °06.09.2012, van Afghaanse nationaliteit, in België te vervoegen.

Overwegende dat uit de voorgelegde documenten ter staving van de verwantschap blijkt dat de aanvragers de vermoedelijke broers en/of zussen van de gezinshereniger zijn. Echter levert deze familieband geen recht tot verblijf op via artikel 10 van de vreemdelingenwet.

Er werden ook geen humanitaire redenen aangehaald in de visumaanvraag.

De visumaanvraag van hun vermoedelijke moeder werd ook verworpen.

Gelet op het bovenstaande wordt de visumaanvraag voor allen verworpen.”

De bestreden beslissing voor M. Z. (...):

“Commentaar:

De betrokkenen kunnen geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Overwegende dat op 12/12/2024 een aanvraag werd ingediend voor M. Ma. (...) 24/04/2010 ,M. K. (...) 05/04/2014 , M. Z. (...) 06/09/2016 , M. H. (...) 29/10/2019 , M. Y. (...) 26/10/2020, M. K. (...) 08/10/2018, samen met hun vermoedelijke moeder M., G. (...) °17.12.1989, allen van Afghaanse nationaliteit, teneinde hun vermoedelijke broer M., M. (...) °06.09.2012, van Afghaanse nationaliteit, in België te vervoegen.

Overwegende dat uit de voorgelegde documenten ter staving van de verwantschap blijkt dat de aanvragers de vermoedelijke broers en/of zussen van de gezinshereniger zijn. Echter levert deze familieband geen recht tot verblijf op via artikel 10 van de vreemdelingenwet.

Er werden ook geen humanitaire redenen aangehaald in de visumaanvraag.

De visumaanvraag van hun vermoedelijke moeder werd ook verworpen.

Gelet op het bovenstaande wordt de visumaanvraag voor allen verworpen.”

De bestreden beslissing voor M. H. (...):

“Commentaar:

De betrokkenen kunnen geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Overwegende dat op 12/12/2024 een aanvraag werd ingediend voor M. Ma. (...) 24/04/2010 ,M. K. (...) 05/04/2014 , M. Z. (...) 06/09/2016 , M. H. (...) 29/10/2019 , M. Y. (...) 26/10/2020, M. K. (...) 08/10/2018, samen met hun vermoedelijke moeder M., G. (...) °17.12.1989, allen van Afghaanse nationaliteit, teneinde hun vermoedelijke broer M., M. (...) °06.09.2012, van Afghaanse nationaliteit, in België te vervoegen.

Overwegende dat uit de voorgelegde documenten ter staving van de verwantschap blijkt dat de aanvragers de vermoedelijke broers en/of zussen van de gezinshereniger zijn. Echter levert deze familieband geen recht tot verblijf op via artikel 10 van de vreemdelingenwet.

Er werden ook geen humanitaire redenen aangehaald in de visumaanvraag.

De visumaanvraag van hun vermoedelijke moeder werd ook verworpen.

Gelet op het bovenstaande wordt de visumaanvraag voor allen verworpen.”

De bestreden beslissing voor M. Y. (...):

“Commentaar:

De betrokkenen kunnen geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Overwegende dat op 12/12/2024 een aanvraag werd ingediend voor M. Ma. (...) 24/04/2010 ,M. K. (...) 05/04/2014 , M. Z. (...) 06/09/2016 , M. H. (...) 29/10/2019 , M. Y. (...) 26/10/2020, M. K. (...) 08/10/2018, samen met hun vermoedelijke moeder M., G. (...) °17.12.1989, allen van Afghaanse nationaliteit, teneinde hun vermoedelijke broer M., M. (...) °06.09.2012, van Afghaanse nationaliteit, in België te vervoegen.

Overwegende dat uit de voorgelegde documenten ter staving van de verwantschap blijkt dat de aanvragers de vermoedelijke broers en/of zussen van de gezinshereniger zijn. Echter levert deze familieband geen recht tot verblijf op via artikel 10 van de vreemdelingenwet.

Er werden ook geen humanitaire redenen aangehaald in de visumaanvraag.

De visumaanvraag van hun vermoedelijke moeder werd ook verworpen.

Gelet op het bovenstaande wordt de visumaanvraag voor allen verworpen.”

De bestreden beslissing voor M. K. (...):

“Commentaar:

De betrokkenen kunnen geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Overwegende dat op 12/12/2024 een aanvraag werd ingediend voor M. Ma. (...) 24/04/2010 ,M. K. (...) 05/04/2014 , M. Z. (...) 06/09/2016 , M. H. (...) 29/10/2019 , M. Y. (...) 26/10/2020, M. K. (...) 08/10/2018, samen met hun vermoedelijke moeder M., G. (...) °17.12.1989, allen van Afghaanse nationaliteit, teneinde hun vermoedelijke broer M., M. (...) °06.09.2012, van Afghaanse nationaliteit, in België te vervoegen.

Overwegende dat uit de voorgelegde documenten ter staving van de verwantschap blijkt dat de aanvragers de vermoedelijke broers en/of zussen van de gezinshereniger zijn. Echter levert deze familieband geen recht tot verblijf op via artikel 10 van de vreemdelingenwet.

Er werden ook geen humanitaire redenen aangehaald in de visumaanvraag.

De visumaanvraag van hun vermoedelijke moeder werd ook verworpen.

Gelet op het bovenstaande wordt de visumaanvraag voor allen verworpen.”

1.3 Op 25 september 2025 leggen verzoekende partijen een verzoekschrift neer ter griffie houdende een vordering tot nietigverklaring.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij geen nota met opmerkingen heeft ingediend. Ter zitting verwijst verwerende partij naar het administratief dossier.

2.2 Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 16 januari 2026.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

3.1 In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 4, 7 en 24, lid 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (verder: het Handvest), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (verder: het EVRM), van de artikelen 10, 12bis en 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de Vreemdelingenwet) en van de zorgvuldigheidsplicht. Zij zet dit middel als volgt uitéén:

“Eerste en enige middel, genomen uit de schending van:

- artikel 10, artikel 12bis en artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet van 15 december 1980 genoemd);
- artikel 3 en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna het EVRM genoemd);
- artikel 4, artikel 7 en artikel 24, lid 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna het Handvest genoemd);
- de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Eerste onderdeel

Mevrouw M. (...) heeft een aanvraag gezinshereniging ingediend ten aanzien van haar minderjarige zoon. Deze aanvraag steunt op artikel 10 van de wet van 15 december 1980, dat op het moment van de aanvraag als volgt las:

“§1 Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

[...]

7° de ouders van een minderjarige vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus dan wel overeenkomstig artikel 57/45 tot een verblijf in het Rijk is toegelaten, die met hem komen samenleven alvorens hij de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt en op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd wordt het Rijk is binnengekomen zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.”

Artikel 12bis, §5 tot en met §7 van de wet van 15 december 1980 bepaalde op het moment van de aanvraag het volgende:

“§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een vreemdeling die tot een verblijf in het Rijk is toegelaten overeenkomstig artikel 57/45 of van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

§ 7. In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.”

De eerste bestreden beslissing stelt dat verzoekster haar verwantschap ten aanzien van haar zoon M. (...) niet aangetoond heeft aan de hand van officiële documenten. Op dit punt beklemtonen verzoekers dan ook reeds dat mevrouw M. (...) geen officiële, Afghaanse documenten kan bekomen zonder zich bloot te stellen aan het talibanregime, ten aanzien van wie ze een manifest gegrondde vrees voor vervolging koestert (cf. infra tweede middelonderdeel).

Artikel 12bis van de wet van 15 december 1980 maakt het mogelijk om rekening te houden met andere geldige bewijzen, alsook om een aanvullende analyse uit te laten voeren om de gezinsband vast te stellen.

De eerste bestreden beslissing sluit echter bij voorbaat een DNA-analyse uit, omdat de vader van M. M. (...) reeds gehuwd is. Indien mevrouw G. M. (...) zich zou aansluiten bij haar zoon, zou er, aldus de eerste bestreden beslissing, sprake zijn van bigamie.

Met een dergelijk motief weigert de verwerende partij de gezinshereniging met een stropopredenering. Mevrouw M. (...) heeft immers geen verzoek tot gezinshereniging ingediend ten aanzien van haar ex-echtgenoot, met wie ze uit de echt gescheiden is (stuk 14). Ze heeft dan ook niet de intentie om zich aan te sluiten bij de vader van haar kinderen. Ze beoogt enkel om zich te ontfemen over haar minderjarige zoon, ten aanzien van wie haar afstammingsband bewezen moet kunnen worden, zo nodig op basis van aan aanvullende analyse.

De bestreden beslissingen verduidelijken dan ook niet waarom bij een positieve DNA-test en een overeenkomstige toekenning van het visum, verzoekster en haar kinderen op hetzelfde adres zouden moeten gaan wonen als hun vader, met wie ze uit de echt gescheiden is. Mevrouw M. (...) en haar zoon M. (...) kunnen en zullen een aparte gezinseenheid vormen op een ander adres.

Met een dergelijke overweging houdt de eerste bestreden beslissing een minderjarige verantwoordelijk voor de daden van zijn vader. Wegens de beweerdelijke bigamie van zijn vader, kan de minderjarige M. (...) immers zijn gezinsleven met zijn biologische moeder niet vast laten stellen, wat een schending inhoudt van artikelen 10 en 12bis van de wet van 15 december 1980. Met een drogreden is de eerste bestreden beslissing ondeugdelijk gemotiveerd, wat neerkomt op een schending van artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980.

De overige bestreden beslissingen die refereren aan een ondeugdelijk gemotiveerde beslissing, zijn behept met dezelfde onregelmatigheden, en schenden dus dezelfde wetsbepalingen.

Terwijl dit reeds op zich de vernietiging van het geheel van de bestreden beslissingen rechtvaardigt, ontberen de bestreden beslissingen een belangenafweging die rekening houdt met de grondrechten van verzoekers alsook met het hoger belang van het kind.

Tweede onderdeel

Artikel 10 van de wet van 15 december 1980 vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 10, lid 3, a) van richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging. Artikel 12bis van de wet van 15 december 1980 vormt de omzetting van artikel 11, lid 2 van de richtlijn 2003/86/EG.

Overweging (8) van richtlijn 2003/86/EG stelt het volgende:

“De situatie van vluchtelingen vraagt bijzondere aandacht vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten er voor hen gunstiger voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging.” (eigen aanduidingen)

Over deze richtlijn heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie het volgende verduidelijkt:

“52 Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten moeten verrichten, volgt uit zowel artikel 5, lid 2, als artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 dat die autoriteiten over een beoordelingsmarge beschikken, met name bij het onderzoek van de kwestie of er al dan niet sprake is van gezinsbanden, en dat die beoordeling moet plaatsvinden overeenkomstig het nationale recht (zie in die zin arresten van 27 juni 2006, Parlement/Raad, C-540/03, EU:C:2006:429, punt 59, en 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 74).

53 De lidstaten mogen de aan hen toegekende beoordelingsmarge echter niet zodanig gebruiken dat afbreuk wordt gedaan aan het doel en aan het nuttig effect van richtlijn 2003/86. Bovendien volgt uit overweging 2 van die richtlijn dat deze de in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”) neergelegde grondrechten en beginselen erkent (zie in die zin arrest van 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punten 74 en 75).

[...]

56 Hieruit volgt dat de bepalingen van richtlijn 2003/86 tegen de achtergrond van artikel 7 en artikel 24, leden 2 en 3, van het Handvest moeten worden uitgelegd en toegepast, zoals overigens blijkt uit de bewoordingen van overweging 2 en van artikel 5, lid 5, van deze richtlijn, op grond waarvan de lidstaten de betrokken verzoeken om gezinshereniging moeten onderzoeken in het belang van de betrokken kinderen en teneinde het gezinsleven te begunstigen (arrest van 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 80).

57 De bevoegde nationale autoriteiten dienen in dit verband een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen te maken en daarbij in het bijzonder rekening te houden met de belangen van de betrokken kinderen (arrest van 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 81).

[...]

59 Mitsdien dienen de bevoegde nationale autoriteiten bij de uitvoering van richtlijn 2003/86 en de behandeling van verzoeken om gezinshereniging met name een individuele beoordeling te verrichten, waarbij rekening wordt gehouden met alle relevante elementen van het geval en waarbij, indien nodig, bijzondere aandacht wordt besteed aan de belangen van de betrokken kinderen en aan het streven om het gezinsleven te bevorderen. Omstandigheden als de leeftijd van de betrokken kinderen, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij van verwanten afhankelijk zijn, kunnen in het bijzonder van invloed zijn op de omvang en de intensiteit van het vereiste onderzoek (zie in die zin arrest van 27 juni 2006, Parlement/Raad, C-540/03, EU:C:2006:429, punt 56). In elk geval en zoals gepreciseerd in punt 6.1 van de richtsnoeren mag een factor afzonderlijk niet automatisch tot een beslissing leiden.”²

In hetzelfde arrest stelt het Hof van Justitie nog duidelijk dat er op de Lidstaten een samenwerkingsplicht rust om de aangevoerde gezinsband vast te stellen.³ Het Hof van Justitie stelt duidelijk welke elementen in overweging genomen moeten worden bij dit onderzoek:

“63 Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekt, verlangt de vereiste individuele beoordeling dat die autoriteiten rekening houden met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten, zoals eveneens gepreciseerd in punt 6.1.2. van de richtsnoeren.

64 Zoals de advocaat-generaal in de punten 65, 66, 77, 79 en 81 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt hieruit dat deze elementen, verklaringen en uitleg ten eerste objectief moeten worden beoordeeld aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen.

65 Ten tweede moeten de nationale autoriteiten ook rekening houden met de persoon van de gezinshereniger of van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid, met de concrete situatie waarin zij zich bevinden en de bijzondere problemen waarmee zij worden geconfronteerd, zodat de eisen die kunnen worden gesteld aan de bewijskracht of de plausibiliteit van de elementen die de gezinshereniger of het gezinslid verstrekt, met name om aan te tonen dat het niet mogelijk is om officiële bewijsstukken van de gezinsband over te leggen, evenredig moeten zijn en moeten afhangen van de aard en het niveau van de problemen waaraan zij blootstaan.”⁴

Zoals het Hof van Justitie benadrukt in het reeds geciteerde arrest, moeten de Lidstaten het Unierecht uitleggen op een manier die niet in conflict komt met de grondrechten van de Europese Unie.⁵ In dit opzicht verwijzen verzoekers in het bijzonder naar artikelen 4 en 7 van het EU-Handvest.

Om de draagwijdte van bepalingen van het Handvest te bepalen, is het EVRM relevant, alsook de interpretatie die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hieraan geeft.⁶ Voor de uitlegging van artikelen 4 en 7 van het Handvest, zijn respectievelijk artikelen 3 en 8 van het EVRM relevant. Over artikel 8 van het EVRM heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het volgende gesteld: «

105. Dans la mesure où l'objet et le but de la Convention appellent à comprendre et à appliquer ses dispositions d'une manière qui en rende les exigences concrètes et effectives, et non théoriques et illusives, dans leur application au cas d'espèce (ibidem, §§ 162 et 192-193), la Cour considère que la situation particulièrement vulnérable dans laquelle se trouvent les réfugiés « sur place » – notamment l'existence d'obstacles insurmontables à leur réunion avec les membres de leur famille dans leur pays d'origine, compte tenu des risques de mauvais traitements auxquels ils sont désormais exposés dans ce pays – doit être suffisamment prise en compte lorsqu'est appliquée une condition particulière (telle que la condition d'absence de dépendance à l'égard de l'aide sociale) à leurs demandes de regroupement familial. Elle réaffirme que les réfugiés doivent bénéficier d'une procédure de regroupement familial plus favorable que celle réservée aux autres étrangers (paragraphes 90 et 98 ci-dessus). Comme elle l'a fait au sujet des délais d'attente excédant une durée de deux ans, elle estime qu'au regard du juste équilibre à ménager, les obstacles insurmontables à l'exercice d'une vie familiale dans le pays d'origine prendront un poids plus important à mesure que le

temps passe (à comparer avec M.A. c. Danemark, précité, §§ 162 et 192-193). Étant donné que l'appréciation du juste équilibre doit s'inscrire dans un processus décisionnel qui garantit suffisamment, entre autres, la souplesse requise aux fins du respect du droit du réfugié au respect de sa vie familiale (ibidem, § 163), la condition d'absence de dépendance à l'égard de l'aide sociale doit être appliquée avec une souplesse suffisante, comme l'un des éléments intervenant dans l'appréciation complète et individualisée du juste équilibre, à mesure que le temps passe et que subsistent des obstacles insurmontables à l'exercice d'une vie familiale dans le pays d'origine (voir également le paragraphe 9 de la conclusion no 24 (XXXII) sur le regroupement des familles (1981), citée au paragraphe 60 ci-dessus, et le paragraphe 10 de la résolution 2243 (2018) de l'Assemblée parlementaire du Conseil de l'Europe, cité au paragraphe 65 ci-dessus). [...] »7 (eigen aanduidingen)

Mevrouw M. (...) en haar zes jongste kinderen bevinden zich momenteel in Afghanistan, waar zij als vrouw zowel voor zichzelf als voor haar vijf dochters een manifest gegronde vrees voor vervolging kent ten aanzien van het talibanregime. Voor zover nodig, verduidelijken verzoekers dat het Hof van Justitie, in navolging van het Asielagentschap van de Europese Unie, gesteld heeft "dat er in het algemeen voor Afghaanse vrouwen en meisjes, gelet op de sinds 2021 door het Talibanregime vastgestelde maatregelen, een gegronde vrees bestaat voor daden van vervolging in de zin van artikel 9 van richtlijn 2011/95."8

Ondanks de bijzondere problemen waarmee verzoekers in hun land van herkomst geconfronteerd worden, en die een normaal gezinsleven aldaar onmogelijk maken, houden de bestreden beslissingen rekening noch met de algemene landeninformatie over Afghanistan, noch met de concrete situatie van een alleenstaande moeder met vijf dochters onder het talibanregime.

De bestreden beslissingen ontberen zo de individuele beoordeling die rekening houdt met alle relevante elementen van het geval, zoals die vereist wordt door richtlijn 2003/86/EG.

Uw Raad oordeelde overigens reeds in een vergelijkbaar dossier dat "ook geen rekening werd gehouden met de individuele omstandigheden van het voorliggende geval van een Afghaanse vrouw met drie kinderen en de algemene situatie in Afghanistan waar de taliban opnieuw aan de macht zijn."9

Dezelfde vaststelling dringt zich op in de situatie van verzoekers.

Dit komt neer op een schending van artikelen 10 en 12bis van de wet van 15 december 1980, gelezen op richtlijnconforme wijze in het licht van artikelen 10 en 11 van richtlijn 2003/86/EG. Zonder rekening te houden met de situatie van verzoekers, die een vrees voor vervolging kennen ten aanzien van de Afghaanse autoriteiten, schenden de bestreden beslissingen artikelen 4 en 7 van het Handvest, alsook artikelen 3 en 8 van het EVRM. Met een ondeugdelijke motivering schenden de bestreden beslissingen eveneens artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980. De motieven van de bestreden beslissingen staan niet toe te concluderen dat de verwerende partij zorgvuldig te werk gegaan is, wat neerkomt op een schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur zoals geïndiceerd in het eerste middel.

Derde onderdeel

De bestreden beslissingen houden er op deze manier evenmin rekening mee dat om officiële documenten te vergaren ter staving van hun familieband, verzoekers zich noodzakelijkerwijze bloot zullen stellen aan het talibanregime.

Zelfs als verzoekers officiële documenten hadden kunnen verwerven, zou de verwerende partij deze in ieder geval niet in rekening brengen, vermits de verwerende partij documenten die uitgaan van het talibanregime niet erkent.

Andere geldige bewijzen in de zin van artikel 12bis, §6 van de wet van 15 december 1980 vormen met andere woorden de enige manier om hun gezinsband aan te tonen.

Door dit bij voorbaat uit te sluiten, maken de bestreden beslissingen het onmogelijk voor de verzoekers om hun recht onder richtlijn 2003/86/EG uit te oefenen.

Op deze manier oefent de verwerende partij haar beoordelingsmarge uit op een onevenredige wijze die afbreuk doet aan het doel van richtlijn 2003/86/EG en het nuttig effect ervan. Dit komt eveneens neer op een schending van artikelen 10 en 12bis van de wet van 15 december 1980, die op richtlijnconforme wijze gelezen moeten worden.

Vierde onderdeel

In onderhavig geval is de referentiepersoon een minderjarige die thans dertien jaar oud is. Het dossier heeft evenzeer betrekking op zijn vijf minderjarige zussen en zijn minderjarige broertje.

Artikel 24, lid 2 van het EU-Handvest vereist dat bij alle handelingen betreffende kinderen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen.

Artikel 8 van het EVRM vereist eveneens dat het hoger belang van het kind in rekening gebracht wordt.10 Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens erkent overigens dat de nabijheid van een kind en diens ouder een fundamenteel onderdeel is van hun gezinsleven.11

In onderhavig geval neemt geen enkele bestreden beslissing het hoger belang van de betrokken kinderen in overweging. Noch het belang van M. (...) om op te groeien in fysieke nabijheid van zijn moeder, met wie hij onmogelijk een normaal gezinsleven kan vormen in zijn land van herkomst, noch het belang van zijn zusjes en broertje, die met hun moeder onder het talibanregime leven, maakt deel uit van de overwegingen – laat staan dat het de eerste overweging zou vormen.

Uit de bestreden beslissingen blijkt evenmin dat rekening gehouden werd met de situatie van de betrokken kinderen in hun land van herkomst, waar zeker de vijf minderjarige zusjes een manifest gegronde vrees voor vervolging kennen op basis van hun geslacht.

Zonder dat het hoger belang van de betrokken kinderen deel uitmaakt van de overwegingen van de bestreden beslissingen, schenden zij artikel 12bis, §7 van de wet van 15 december 1980, artikel 7 van het EU-Handvest en artikel 8 van het EVRM, alsook artikel 24, lid 2 van het Handvest. De bestreden beslissingen geven zo eveneens blijk van een ondeugdelijke motivering, wat neerkomt op een schending van artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980. Zonder het hoger belang van het kind zelfs nog maar in overweging genomen te hebben, schenden de bestreden beslissingen eveneens de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

3.2 De Raad aanvaardt de toepassing van een gezamenlijke vordering, zoals in het geval van verschillende gezinsleden, in zoverre er een dergelijke mate van verbondenheid bestaat die er toe zou leiden dat indien ieder beroep afzonderlijk zou ingediend worden, deze verzoeken tevens gevoegd zouden kunnen worden. In het concrete geval hebben de bestreden beslissingen allen betrekking op verschillende personen die een gezinsband menen te hebben met de in België woonachtige te vervoegen persoon. De motivering ten aanzien van de broers en zussen van deze persoon is dezelfde. Enkel voor eerste verzoekende partij is er een verschillende motivering, maar dan nog blijft deze laatste innig verbonden met de overige verzoekende partijen vermits zij de moeder is van de overige verzoekende partijen en de in België wonende persoon. De Raad is dan ook van mening dat de bestreden beslissingen van de verschillende verzoekende partijen als één geheel behandeld kunnen worden.

3.3 De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Dit blijkt ook uit artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, weergeven op grond waarvan deze is genomen. Hieraan is *in casu* voldaan. De Raad merkt dienaangaande op dat in de bestreden akte de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan werd besloten tot de weigering van de afgifte van het visum. Daarnaast bevat de bestreden beslissing ook een motivering in feite. Deze uiteenzetting verschaft verzoekende partij het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken, derwijze dat is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.4 De inhoudelijke kritiek van verzoekende partijen betekent dat de bestreden beslissing ook vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht beoordeeld moeten worden.

3.5 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de

Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.6 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.7 Eerste verzoekende partij verzocht om een visum om haar in België wonende zoon te vervoegen. In dit verband gaf artikel 10, §1, eerste alinea, 7° van de toenmalige Vreemdelingenwet aan dat:

“§1 Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

(...)

7° de ouders van een minderjarige vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus dan wel overeenkomstig artikel 57/45 tot een verblijf in het Rijk is toegelaten, die met hem komen samenleven alvorens hij de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt en op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd wordt het Rijk is binnengekomen zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.

(...)”

3.8 Eerste verzoekende partij is van mening dat er haar niet ontzegd kan worden om haar zoon in België te vervoegen en daarbij meent zij aan de voorwaarden voor een dergelijk verblijf te voldoen. Zij meent dat zij niet eens de intentie heeft om zich bij de vader van haar zoon te gaan vestigen. Zij wenst enkel voor haar zoon te zorgen en nergens uit blijkt dat zij samen met de andere verzoekende partijen bij de vader van haar in België wonende zoon zou gaan wonen.

Dit betreft echter een verkeerde lezing van de Vreemdelingenwet. Voormeld artikel geeft immers duidelijk aan dat er slechts een toelating verkregen kan worden om op het Belgisch grondgebied te verblijven in zoverre er sprake is van een: *“vreemdeling die vervoegd wordt...”* wat inhoudt dat er een gezamenlijke vestiging voorzien is. Dit argument faalt dan ook in rechte.

3.9 Indien eerste verzoekende partij wel de toelating zou krijgen om zich te vestigen bij haar zoon, zou zij terecht komen in het gezin van haar (desgevallend voormalige) echtgenoot en diens echtgenote waarbij de bestreden beslissing duidelijk aangeeft dat dit in een Belgische context uitgesloten is. De bestreden beslissing gaat hierop uitdrukkelijk in door te stellen dat:

“Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht;

Overwegende dat artikel 21 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de openbare ordeexceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde; Overwegende dat volgens art. 46 van het wetboek van internationaal privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elke echtgenoot beheerst worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft.

Overwegende dat in dit geval rekening wordt gehouden met de Belgische nationaliteit van de echtgenoot van de verzoekster, overeenkomstig artikel 3, §2, 1° van het wetboek van internationaal privaatrecht, alhoewel hij ook aanspraak kan maken op een andere nationaliteit.

Overwegende dat het burgerlijk wetboek polygamie verbiedt voor Belgische onderdanen (art. 147 B.W.: men mag geen tweede huwelijk aangaan vóór de ontbinding van het eerste);

In principe worden de grondvoorwaarden om te huwen bepaald volgens het nationale recht van de huwelijkskandidaten en is artikel 147 BW enkel van toepassing op Belgen.

De parlementaire voorbereiding stelt echter dat men deze regel dient te beschouwen als zijnde van internationale openbare orde in de zin van artikel 21 van het Wetboek van internationaal privaatrecht. Als het nationale recht van de huwelijkskandidaat niet in een dergelijk huwelijksbeletsel voorziet, zal art.147 BW dus alsnog toepassing vinden omdat het resultaat anders als strijdig met onze openbare orde dient te worden beschouwd.

Bovenstaande elementen indachtig kunnen we het volgende besluiten:

Mocht mevrouw M., G. (...) haar zoon M. (...) in België komen vervoegen zou er sprake zijn van bigamie en dus een inbreuk op de openbare orde betekenen. Bijgevolg is het dus niet mogelijk dat mevrouw met haar zoon kan komen samenleven en wordt er in dit geval dus niet voldaan aan de voorwaarde van gezinshereniging zoals gestipuleerd in art. 10, §1, al. 1, 7°.

3.10 Volledigheidshalve wijst de Raad ook nog op de bepalingen van artikel 10, §4 van de huidige Vreemdelingenwet waarin vooropgesteld wordt dat:

“§ 4. Een polygame vreemdeling kan zich niet laten vervoegen door zijn echtgenoot bedoeld in paragraaf 1, eerste lid, 4°, a), 5°, a) of 6°, a), indien een andere echtgenoot reeds in het Rijk verblijft.”

3.11 Eerste verzoekende partij voert aan dat zij intussen reeds gescheiden is van de vader van haar in België wonende minderjarige zoon en er van de aangehaalde polygamie dan ook geen sprake kan zijn. Dit argument wordt echter slechts voor het eerst in graad van beroep opgeworpen.

Verwerende partij kon hiervan op geen enkel moment op de hoogte zijn (en had geen zicht op de inhoud van dit stuk) alvorens de bestreden beslissing te nemen. Een dergelijk initiatief betreft dan ook niet meer louter het nagaan van de wettigheid van de bestreden beslissing, maar wel de beoordeling van de opportuniteit ervan.

De Raad heeft hierin echter geen bevoegdheid, hij is geen rechter in hoger beroep en hij kan niet overgaan tot een herbeoordeling van de aanvraag hetgeen enkel het bevoegde bestuur toekomt.

3.12 De overige verzoekende partijen zagen hun aanvraag voor een visum geweigerd worden omdat zij als vermoedelijke broers en zussen zich niet kunnen beroepen op artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Op dit vlak maken verzoekende partijen eigenlijk geen opmerkingen.

Wel wordt er in het verzoekschrift geopperd dat zij de mogelijkheid zouden moeten krijgen hun verwantschap aan te tonen met andere bewijzen zoals een DNA-onderzoek. Dit doet echter opnieuw geen afbreuk aan het feit dat de Vreemdelingenwet geen mogelijkheid biedt voor broers en zussen om zich op grond van artikel 10 van deze wet een verblijfsrecht toegekend te zien worden.

3.13 Er zou volgens verzoekende partijen geen individuele beoordeling gemaakt zijn van hun persoonlijke situatie. Zij zouden immers als gezin bestaande uit een alleenstaande moeder en vijf dochters geconfronteerd worden met het intussen gevestigde Talibanregime en de daaraan verbonden moeilijkheden die een normaal gezinsleven onmogelijk zouden maken.

Het is echter net dit argument dat gebaseerd is op de gezinssamenstelling van (eerste) verzoekende partij dat de kern uitmaakt van de bestreden beslissing waardoor er door verzoekende partij onvoldoende duidelijk bewezen wordt wat nu haar precieze gezinssamenstelling is en zeker op het moment van het nemen van de bestreden beslissing was hier geen duidelijkheid over. Dit argument is dan ook bijzonder moeilijk te beoordelen. De Raad vermag, gelet op zijn beperkte bevoegdheid, de nieuwe stukken inzake de beweerde echtscheiding tussen partijen dan ook niet in huidig geding betrekken.

3.14 Verzoekende partijen wijzen er op dat de referentiepersoon (de in België wonende zoon/broer) nog minderjarig is en dat bij het nemen van beslissingen die een weerslag hebben op een minderjarige de rechten van het kind richtinggevend moeten zijn. Het hoger belang van het kind verhindert echter niet dat er een correcte toepassing gemaakt wordt van de Vreemdelingenwet.

3.15 Verzoekende partijen zijn van mening dat hun gezinsleven aangetast wordt en beroepen zich daarvoor op artikel 8 van het EVRM. Ook voor de in België woonachtige zoon/broer zou er op dit vlak een probleem ontstaan vermits deze laatste geen normale band met zijn gezin zou kunnen uitbouwen.

De Raad kan echter enkel vaststellen dat de verzoekende partijen zich nog steeds in het land van herkomst bevinden, waardoor de bestreden beslissing, voor zover er al sprake zou zijn van een gezinsleven, niet tot gevolg kan hebben dat het gezinsleven zou worden onderbroken vermits de huidige wijze van gezinsleven nog steeds hetzelfde blijft. Het staat de verzoekende partijen desgevallend toe een nieuwe aanvraag in te dienen waarbij zij eventueel tegemoet komen aan de opmerkingen in de voorliggende bestreden beslissingen in zoverre als mogelijk. In afwachting kan het gezinsleven, indien dit er zou zijn, verder gezet worden via de moderne communicatiemiddelen. Zo de verzoekende partijen kunnen aantonen dat zij aan de voorwaarden voor binnenkomst voldoen, zal er slechts sprake zijn van een tijdelijke situatie. De verzoekende partijen maken de schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

3.16 Aldus blijkt dat de verwerende partij op gemotiveerde wijze heeft geduid waarom er geen bijzondere humanitaire elementen blijken om aan verzoekende partijen een visum toe te kennen, zonder dat blijkt dat zij zich hierbij steunde op onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot haar beoordeling is gekomen.

3.17 Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE